

chết ngắt... Ngắt đi như người bị búa đập mạnh vào đầu !... Vợ tôi phản bội tôi... Tôi phải chết... Tôi không thể nào sống được...

Tôi như người đã chết rồi. Bỗng... tôi nghe tiếng nói của Hân... Hân gọi tên Nàng. nưng Nàng, vuốt ve Nàng với tiếng nói. Và nghe tiếng nói ấy... tôi rùng mình kinh hãi. Toàn thân tôi như bị điện giật.

Hân nói tiếng tôi... Thì ra thành quỉ ấy bắt chước tiếng nói của tôi — vì không trông thấy gì hết — vợ tôi nghe tiếng tôi yên trí là tôi về nhà. Vợ tôi ôm hôn “ nó ” mà tưởng là ôm hôn chồng Nàng. Trong một giây, tôi hiểu tất cả...

Tôi nhảy vào phòng, kêu lớn :

— Em...! Em đang ôm thằng Sơn đó. Anh đây... mới là chồng em ..! Thằng khốn kiếp quay lại chỉ vào mặt tôi, và nó cũng lét lên y như tôi vậy -- “ Đây mới là chồng em ! Anh mới là chồng em ! ”

Tôi nghe tiếng Lang rú lên. Nhưng tôi có việc cần phải làm trước khi săn sóc Nàng. Tôi cần phải giết thằng quỉ. Tôi cầm dao xông đến đâm nó. Nó bắt lấy tay tôi.

Đúng là nó có võ. Nhưng nhờ lòng căm thù, tôi quyết hạ nó. Chúng tôi ôm nhau, vật lộn trong phòng. Hết tôi hét lên tiếng nào là nó cũng hét lên tiếng y như như tiếng tôi. Mặt nó cũng méo mó đi vì giận dữ y như tôi vậy. Nghĩa là nó y hệt tôi, nó giống tôi như cái bóng tôi trong gương.

Nó chính là Vinh Sa chứ không còn là Xuân Sơn nữa. Lúc đó có hai Vinh Sa muốn giết nhau trong phòng...

Sau cùng, nó gạt bằng được con dao nhọn ra khỏi tay tôi và bóp cổ tôi bằng hai bàn tay cứng như sắt thép. Nó đè tôi xuống. Tôi không còn cựa quậy, không còn nói năng gì được.

Hai tay nó chen lấy cổ họng tôi. Đầu gối nó chặn lên ngực tôi. Thế rồi, tôi thấy nét mặt nó đổi khác đi. Nó không còn giống tôi nữa. Nó trở lại là Xuân Sơn. Tôi nghẹn thở... Trong lúc gần chết ấy, tôi nghe nó kêu : — “ Tôi van anh. Anh Vinh Sa. Xin anh tha, Đừng giết tôi... ” Giọng nói của nó hờn hèn như người nghẹn thở...! Nó ghê tởm quá đổi. Nó kêu lên như vậy để đánh lừa vợ tôi. Nó muốn làm cho Nàng lầm tôi giết nó — Vinh Sa giết Xuân Sơn — chứ không phải là nó giết tôi. Khi tôi chết, nó sẽ là Vinh Sa và sống với Nàng.

Trong vài giây đồng hồ, tôi trông thấy khuôn mặt vô hồn, lạnh như tiền và đôi mắt rực lửa của nó... Trong lúc đó nó giả vờ chết, rên rỉ quằn quại... chút sức mạnh cuối cùng làm tôi hết lớn lên được mấy tiếng — “ Lang ! Lang... ! Nó giết anh ! ”

Tôi hy vọng mấy tiếng kêu cuối cùng ấy sẽ làm cho Nàng hiểu rằng chính Xuân Sơn giết tôi chứ không phải tôi giết nó.

Thế rồi... tôi ngắt đi.

Một giờ đồng hồ sau tôi mới tỉnh lại. Tôi gượng ngồi lên. Thằng quỉ sống đã đi rồi. Tôi trông thấy Nàng. Nàng đang đứng trong một góc phòng đầu gục vào tường, tay dơ lên che miệng. Đôi mắt Nàng vẫn mở, nhưng lẽ cố nhiên là Nàng không trông thấy gì cả.

Tôi khẽ nói :

— Em... em... anh đây, em...!

Tiếng nói của tôi làm Nàng rung mình. Tôi lẻ đến chân Nàng, gọi tên Nàng, vừa khóc, vừa nói. Khi tôi chạm tay vào người Nàng, Nàng ngã xuống...

Chuyện phải đến đã đến... Những lời tôi nghe thấy từ cõi mơ hồ văng về báo trước về cuộc sống của Lang đã xảy ra... Nó là một ma lực. Không có một sức mạnh nào có thể cản ngăn được nó.

Tôi bồng vợ tôi lên giường. Nàng tỉnh lại. Nhưng chỉ cần bàn tay tôi chạm vào mình Nàng là Nàng rú lên. Tôi ngồi bên Nàng suốt đêm. Tôi dịu dàng nói lại với Nàng những chuyện riêng về vợ chồng chúng tôi. Những chuyện chỉ có tôi và Nàng biết. Nàng nằm yên, mặt nhắm lại vì kinh sợ—Nàng không biết kẻ đàn ông ngồi bên nàng đó là... tôi hay là Xuân Sơn — nàng lắng tai nghe. Sau cùng, đến lúc trời gần sáng, nàng khẽ khẽ gọi tên tôi.

Xuân Sơn đã biến mất. Tôi đã phá vỡ cái âm mưu hiểm độc của nó bằng mấy tiếng kêu tuyệt vọng cuối cùng

của tôi. Nó thấy giết tôi không còn lợi gì cho nó nên nó buông tôi ra và đi mất.

Vợ chồng tôi hoạch định một chương trình hành động để chống lại thằng quỉ sống đó. Chúng tôi đặt ra những câu—gần như là những khẩu lệnh được thay đổi mỗi ngày—những cái chạm tay, nắm tay chỉ một mình tôi và Nàng biết.

Cái bóng tối đầy đặc quanh Nàng — cái bóng tối đã giúp Nàng tìm thấy tình yêu—nay toàn đầy kinh dị. Đôi khi, Nàng vẫn rung mình khi tay tôi nắm lấy tay Nàng.

Trời... chú không thể hiểu được những tháng đầu sau ngày ấy vợ chồng tôi sống kỳ dị như thế nào. Chúng tôi như một cặp vợ chồng trẻ con bầy trò đóng kịch với nhau mỗi ngày. Tôi hỏi Nàng một câu, Nàng hỏi lại tôi một câu khác và tôi phải trả lời đúng theo câu tôi đã qui định trước với Nàng...v.v... Chúng tôi cố gắng tranh đấu, chống lại nỗi kinh hoàng vây bọc chúng tôi. Nàng là một người đàn bà có thừa lòng can đảm... Nàng chiến thắng được sự sợ hãi.

Dần dần Nàng có thể cười được... Ngày tháng theo nhau qua... Năm bên tôi... Nàng thủ thủ với tôi là Nàng đã lại hôn. Vụ quái đản dần qua đi. Chúng tôi đã thoát nạn... Giờ đây, chúng tôi tự do.

Tôi đồng ý với Nàng. Tôi giả bộ vui vẻ, vô tư. Chú hiệu tôi muốn nói gì chứ ! Tôi phải cố vui để làm cho

Nàng quên sợ. Nếu tôi sợ, Nàng sẽ sợ và Nàng phát điên lên mà chết. Khi Nàng đề nghị tôi đi diễn trò — trong những tháng đầu ấy, tôi nghĩ diễn đề ở nhà suốt ngày, suốt đêm với Nàng — tôi làm theo ý Nàng. Nhưng khi tôi bảo Nàng cùng trở lên sân khấu với tôi. Nàng từ chối, viên lẽ Nàng không thấy hứng khởi nữa. Luồng « nhân điện » của Nàng hình như đã kiệt quệ.

Tôi hiểu chuyện đó. Sau khi bị khủng hoảng tinh thần, người ta không có thể trình diễn ảo thuật.

Tôi đi diễn một mình. Tôi làm bô nổi rằng tôi không sợ, nhưng sự thực, tôi vẫn sợ. Tôi vẫn đợi chờ...

Thoạt đầu, tôi tính chuyện đem Nàng đi xứ khác. Nhưng... người ta không thể chạy trốn sợ hãi. Mà tôi biết đưa Nàng đi đâu để thoát nó cho được.

Bất cứ chỗ nào vợ chồng tôi có thể đến, nó cũng có thể đến. Đi trốn vô ích. Tôi biết rõ tài nghệ của nó, ma lực của nó. Nó không còn là người, nó là một con quỷ. Nó như một cái bóng... Vì vậy, tôi quyết định ở lại Nam Vang. Tôi trình diễn ảo thuật trong các khiêu vũ trường, trong các rạp hát. Vợ chồng tôi tạm đủ sống.

Tám tháng trôi qua. Nỗi sợ hãi trong lòng tôi nhạt đi. Cuộc sống của vợ chồng tôi trở lại gần như là tuần trăng mật. Tôi nói « gần như » vì thỉnh thoảng, tôi vẫn thấy vợ tôi rùng mình vô cớ. Đêm đêm, tôi vẫn thấy vợ tôi nằm rò mặt tôi. Khi nàng ngủ mê, tôi nằm lắng nghe những tiếng rên sợ hãi của nàng. Buổi sáng, tôi thấy

Nàng mệt mỏi. Những ngày đó, tôi nghĩ việc đề ở sát bên Nàng. Chúng tôi không nói gì về chuyện đó với nhau hết, nhưng chúng tôi cũng cảm thấy bóng tối đe dọa bao quanh chúng tôi.

Những trường hợp sợ hãi ấy ít dần đi. Chúng tôi sống trong một sự an ninh giả tạo. Vì... Nó vẫn chờ đợi. Con quỷ sống, thẳng khốn kiếp ấy vẫn lần quất quanh tôi. Chỉ cần tôi nhắm mắt lại là thấy cái bóng của nó.

Như lệ thường, một đêm tôi tới tiệm nhầy trình diễn, bỗng tôi thấy khó chịu và lo sợ. Lúc đó là mùa đông. Trời đêm Nam Vang trở lạnh. Chân tay tôi bị tê cứng trên con đường vắng đi từ nhà tôi tới tiệm nhầy. Trong lúc cời áo dạ, tôi thấy một cảm giác kỳ dị mà tôi đã biết, trái tim tôi đau nhói, như có kẻ nào đóng đinh vào tim tôi, như có một bàn tay bóp trái tim tôi. Không nói một lời với ai hết, tôi vội vã ra khỏi tiệm nhầy.

Ra đến phố, cơn sợ hãi của tôi càng tăng. Tôi vẫy một chiếc xích lô bảo chở tôi về nhà. Trên đường về, tôi cố tự nhủ rằng nỗi lo sợ của tôi là vô cớ.

Tôi lặng lẽ vào nhà bằng cửa sau, nhẹ gót rón rén như một tên ăn trộm. Vào nhà, tôi đứng yên nghe ngóng. Nhà tôi tối om, nhưng phòng ngủ có một ngọn đèn nhỏ. Tôi nghĩ thầm — « Đêm nay lạnh. Nàng đi ngủ sớm ». Thế rồi, qua khe cửa phòng ngủ hé mở, tôi nghe tiếng Nàng. Nàng nói dịu dàng, sung sướng, vượt ve :

— « Minh lại bị cảm rồi ! Ngủ sớm đi minh. Sáng mai minh sẽ khỏe lại ».

Và một giọng nói khác, mơn trớn, ngọt ngào, yêu thương trả lời Nàng. Đó chính là giọng nói của tôi. Thăng quí sống đã đến làm lại cái trò cũ. Nó đang giả làm tôi và nằm với vợ tôi.

Người ta không có thể lý luận được giữa cơn ác mộng. Nhưng đôi khi, sự kinh hãi quá độ có thể l'm cho người ta không thể nào làm được. Tôi đứng yên, lắng nghe. Đèn trong phòng tắt đi. Tôi nghe tiếng Nàng cười trong vui, hồn nhiên như tiếng cười trẻ thơ. Tiếng cười ấy làm tôi chết đứng.

Tôi lặng lẽ, rón rén ra khỏi nhà như một thằng trộm. Tôi đi lang thang trong các phố lạnh. Tôi biết tôi trốn đi như thế là một việc rất phải. Tôi không đủ sức để địch lại Xuân Sơn, đừng nói gì đến chiến thắng Hân. Nếu tôi xông vào phòng lúc đó... chuyện cũ sẽ xảy ra... Lần này, chắc chắn Lang sẽ điên luôn đến tận đời. Và với bất cứ giá nào, tôi phải cứu nàng.

Tôi đã làm đúng. Nếu tôi nhảy vào phòng, không những Nàng chỉ điên mà thôi, Nàng có thể chết. Nghe tiếng tôi, Nàng có thể hiểu rằng trong thời gian mới đây đã nhiều lần Nàng bị «Nó» lừa dối. Mặc dầu những sự đề phòng «Nó» vẫn len vào cuộc đời của chúng tôi chỉ một cái bóng.

Và cũng như một cái đóng, «Nó» len vào tâm hồn Nàng.

Nó nằm bên Nàng, ôm Nàng, nâng niu Nàng và Nàng ôm nó, hôn nó, âu yếm nó. Tôi tưởng tượng ra cái cảnh ấy khi tôi đi một mình trong phố vắng. Tôi tính chuyện trở lại... Tôi nghĩ rằng tôi chỉ cần gọi tên Nàng Nàng sẽ hiểu... Nhưng cùng với tiếng gọi ấy, tôi sẽ giết Nàng. Không, tôi không thể làm như vậy được. Tôi vẫn bước đi trong đêm tối. Tôi phải lánh mặt để cứu vợ tôi, để cho Nàng khỏi chết.

Rồi tôi hiểu thằng quí ấy. Nó sẽ bỏ đi trước giờ tôi ở vũ trường về. Và nó biết chắc rằng nếu tôi tìm thấy sự gì khác lạ, tôi cũng không dám nói, vì tôi sợ làm vợ tôi kinh hãi. Tôi sẽ phải giữ bí mật và trở thành đồng lõa của nó.

Nó biết rõ tôi đi để chiếm chỗ của tôi trong vòng tay Nàng và để chiếm chỗ của tôi trong trái tim Nàng và quá thừa để suy nghĩ như tôi suy nghĩ. Hân biết tôi sẽ chịu đựng tất cả khổ nhục để giữ cho vợ tôi được sống. Hân biết tôi yêu quí vợ tôi hơn cả thân tôi nữa,

Chính tôi cần phải dấu là Hân đến với vợ tôi nhiều hơn là Hân. Hân biết rõ tôi... Và Hân xử dụng tôi như một tên tay sai của Hân.

Đêm khuya, tôi trở về nhà. Hân đã đi rồi. Tôi lặng lẽ thay quần áo và nhẹ nhẹ lên giường nằm.

Lang nằm yên, say ngủ, hơi thở của Nàng có mùi thuốc ngủ. Trước khi đi, Hân đã cho Nàng uống thuốc ngủ để Nàng ngủ say. Tôi cảm ơn Hân về việc đó. Tôi nằm yên bên Nàng, nhắm mắt lại, đợi chờ.

Sáng ra, Nàng tỉnh dậy, hai tay Nàng vuốt ve tôi, Nàng hỏi tôi đã khỏe chưa và khi tôi quay lại ôm Nàng Nàng giật mình — May sao — Lạy trời — đó chỉ là mấy ngón tay lạnh như băng giá của tôi làm Nàng kinh sợ.

Tôi nín thở, chờ đợi như người chờ đợi giây phút mình bị chết.

Nàng kêu lên — « Minh đau nặng mất rồi »...

Đôi môi Nàng hôn như mưa lên mặt tôi, làm cho những giọt nước mắt của tôi phải trôi trở lại trái tim. Tôi cố gắng để không làm một cử chỉ không nói một câu nào, để Nàng có thể không nghĩ ngờ gì hết. Tôi nằm suốt ngày, và Nàng ở bên tôi, chăm nom, săn sóc tôi suốt ngày.

Những chuyện cũ lại tái diễn. Con đau của tôi kéo dài hai tuần lễ. Trong cơn đau ấy, nhiều lần tôi tưởng tôi chết. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi cần phải sống. Tôi phải sống vì Nàng. Nếu tôi chết... Nàng cũng chết. Nàng không thể sống được. Nếu không có tôi. Khi hết đau, tôi tri hoãn không chịu đi làm. Nhưng việc đi làm cũng là một việc bắt buộc. Tôi không thể viện lý do gì để không đi làm. Nhưng tôi quyết định rời Nam Vang. Tôi nói rằng khi hậu Vạn Tượng hợp với sức khỏe của vợ tôi hơn, vì đó là quê hương của Nàng.

Chúng tôi đưa nhau về Vạn Tượng.

Tôi khó kể lại cho chú nghe rành rẽ những chuyện xảy ra sau đó. Người ta không thể nhớ được sự sợ hãi. Sự sợ hãi không thể nào diễn tả được, nhưng nó vẫn sống trong tâm hồn mình. Những ngày ấy tôi không còn « sống » nữa. Tôi gần như điên. Tôi chỉ tỉnh mỗi khi gần vợ tôi vì tôi muốn cứu Nàng.

Trong thời gian ấy, tôi vẫn ăn, vẫn ngủ, vẫn cười nói đều hòa, nhưng thực sự, tôi như người chết rồi. Tôi chỉ còn sống để cứu Nàng. Cái ý muốn cứu Nàng mạnh hơn là nỗi lo sợ của tôi.

Tôi đã quyết định hể gặp mặt thẳng Xuân Sơn—gặp nó ở một chỗ nào vắng—là tôi giết nó liền. Giết ngay không cần nói năng gì cả. Tôi biết nó vẫn quanh quẩn gần vợ chồng tôi. Tôi biết « nó » đã hưởng thú thần tiên một lần, nó còn sẽ trở lại để hưởng mãi. Nó không thể đi xa được. Tôi cần phải cẩn thận, để phòng nhiều hơn nữa.

Thế rồi, tôi lại nghĩ rằng nó có thể giết tôi rồi giả làm tôi để sống mãi bên cạnh Lang. Nếu nó làm thế, Nàng sẽ không thể nào biết được rằng tôi đã chết. Nàng sẽ yêu nó như yêu tôi vì Nàng tưởng nó là tôi, Nàng sẽ sung sướng trong tay nó vì Nàng tưởng đó là vòng tay của chồng Nàng.

Nàng sẽ hôn hít, sẽ âu yếm kẻ giết chồng Nàng. Trời... cái ý nghĩ đó là cái ý nghĩ làm tôi kinh sợ nhất. Tôi dám

nói với chú rằng ở trên côi đời này, không còn kẻ nào kinh sợ hơn được tôi những ngày đó.

Vì lo chuyện đó, tôi viết sẵn một lá thư dài, dán kín và gửi một luật sư với lời dặn rằng ông sẽ đọc thư đó cho vợ tôi nghe nếu trong một tuần lễ, ông không thấy tôi đến văn phòng ông. Tôi không hiểu tại sao tôi lại sống được qua những ngày đó...

Ngày tháng qua, vợ tôi vẫn không biết gì về chuyện xảy ra — tức là chuyện thằng khốn nạn, thằng quỷ sống đó giả tôi đến ăn nằm với Nàng ở Nam Vang — Nàng không có nghĩ ngờ gì hết. Đó là phần thưởng của tôi...

Nhưng... thằng quỷ sống cũng theo chúng tôi về Vạn Tượng. Tôi biết thế vì... qua những lời nói của Lang, tôi thấy Nàng nói đến những chuyện chúng tôi yêu nhau mà tôi không được biết...

Nàng nói đến những việc nhỏ nhỏ tôi đã làm với Nàng mà sự thực, tôi không hề làm ! Nàng không tưởng tượng ra những chuyện đó, thằng quỷ sống lại đến với Nàng trong những lúc vắng tôi.

Chú có thể nào thông cảm được rằng những ngày đó, tôi đau khổ biết chừng nào không ? Chắc chắn là không... Chú không thể nào ước lượng nổi. Cái đau đớn ấy bao la quá, dữ dội quá... đến nỗi chính tôi giờ đây tôi cũng không còn nhớ rõ.

Tôi chỉ còn nhớ rằng tôi thường đi lang thang trong các phố vắng như một người điên văn trốn vào các công

viên đề ngồi khó.. Ngày tôi không ăn, đêm tôi không ngủ. Tôi như một con chuột bị sa vào bẫy, trong lúc thằng quỷ sống ấy thông dong tự do bên ngoài. Tôi đau đớn, sợ hãi nhưng tôi tin ở thằng quỷ đó. Nó sẽ không giết Nàng, vì nó cũng yêu Nàng như tôi vậy. Nếu Nàng chết chính tôi giết Nàng chứ không phải nó.

Tôi lướt qua những tháng đó. Nhắc lại chúng làm chi nữa. Tất cả mọi việc đều phải có một đoạn kết và đoạn kết xảy ra vào một đêm mùa đông.

Đêm đó, tôi đi trình diện về vào lúc nửa đêm. Không ngờ rằng đêm đó có thằng quỷ sống ấy đến, tôi đẩy cửa vào phòng nói lớn : «Anh về nè em. Em chưa ngủ à ?» Nói xong tôi biết là tôi lỡ lời...

Nghe tiếng tôi nói, Nàng quay lại. Nàng đứng yên một lát — một lát dài như hàng thế kỷ — Rồi Nàng rú lên. Tôi nhớ rõ tiếng rú Nàng tôi. Với tiếng rú ấy, Nàng biểu lộ tất cả mọi tình Nàng yêu tôi, cùng nỗi kinh khủng của Nàng. Nàng giơ tay lên mặt, như muốn xé toang cái màn tối bao bọc Nàng. Tôi chạy tới ôm Nàng.

Nàng ngã xuống và từ đó đến lúc chết, Nàng chỉ nói có một tiếng là — «Em yêu anh» — Đến sáng, Nàng chết!

oOo

Tôi viết lại câu chuyện thể thảm, kinh dị, đau đớn của Vinh Sa đúng như lời anh kể.

Đêm đó, tôi đưa anh ra phi trường. Anh xiết chặt

tay tôi. Một tuần lễ sau, tôi buồn rầu đọc một tờ báo Pháp do một người bạn tôi từ Ba Lê gửi về. Trong một tin vắn, tôi đọc thấy một tin về 'Ảo thuật gia Hoàng Vinh Sa'.

Theo tin đó, Vinh Sa đã chết đêm hai mươi tháng chín, trong một tai nạn xe hơi. Đêm đó, Vinh Sa lái xe chở một người bạn cũng là ảo thuật gia từ Ba Lê đi ra ngoại ô. Xe bị kẹt trên một đường rầy xe lửa và bị xe lửa đụng nát. Vinh Sa chết trong xe, người bạn của anh thoát chết.

Tàu đêm

ĐÓ LÀ MỘT CUỐN SÁCH CŨ, NÁT, ĐÃ được dở đọc nhiều lần, bìa bằng da hoang đỏ. Chàng tìm thấy cuốn sách ấy năm chàng mới lên mười hai tuổi trên một ngăn tủ cao trong phòng của cha chàng và làm trái lại tất cả những luật lệ, chàng mang cuốn sách vào phòng ngủ để đọc dưới ánh nến, khi bóng tối đã tràn đầy căn nhà cổ. Vì vậy chàng Mortimer trẻ tuổi nhớ nhiều đến cuốn sách đó. Phòng ngủ của chàng là một căn phòng nhỏ, riêng biệt. Trong đó với những màu nền nhỏ lấy trộm được, chàng có thể làm cho bóng tối tạm lùi xa, trong lúc tất cả mọi người trong nhà đã ngủ yên và chịu cho bóng tối bên ngoài thêm vào. Trái ngược với những người hơn tuổi chàng mà vô tư ấy, bóng đêm làm cho chàng cảm thấy từng sợi thần kinh trong khối óc trẻ của chàng sống mạnh. Tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ của ông